

at blive inde. Jeg vil sige til den højtærede Minister, at jeg har den Opfattelse, at det ældre Mandskab, der nu har ligget inde snart i 5 Maaneder, allesammen tager mod Tilbudet om Hjemsendelse, hvad enten de har Udsigt til at faa Erhverv, naar de kommer hjem, eller de ikke har det. De vil alle, selv de fattigste og ringest stillede, ønske at komme til at ombytte deres nuværende Liv med mere frie Forhold og at komme hjem til Hustru og Børn, selv om de finder dem siddende i smaa Kaar. Det er menneskelige Følelser, og det er der ikke noget at indvende imod. Derfor tror jeg ikke, Ministeren har Ret, naar han ved Fremsættelsen af dette Lovforslag udtalte forskellige Formodninger om den økonomiske Virkning af den Ombygning, der her foreslaas bragt i Virksomhed. Jeg tror ikke, det i økonomisk Henseende vil bringe nogen synderlig Forandring med Hensyn til de Udgifter, der nu afholdes af Kommuner og Hjælpekasser for at støtte de indkaldtes Familier. Ministeren udtalte ogsaa i Dag, at han gik ud fra, at i det Tilfælde, at der blev nogen Besparelse, vilde den blive anvendt til at give større Portioner, end der hidtil var uddelt, saa nogen økonomisk Vinding faar man ikke af dette Forhold.

Den højtærede Minister sagde, at det, som jeg har henstillet, nemlig at hjemsende en eller to Aargange, uanset, om de vedkommende var gifte eller ej, jo var det nemmeste, men det var en protokolmæssig Maade at komme udenom Spørgsmaalet paa, man vilde derved ikke en Gang opnaa en matematisk Retfærdighed, fordi der — som den højtærede Minister udtalte sig — er adskillige af de 5 Aargange, der har taget Udsættelse, og som er lige saa gamle som de, der hører til 7de Aargang. Men det er ikke den matematiske Retfærdighed, det kommer an paa. Der kan ikke tages særligt Hensyn til, at man har taget Udsættelse i nogle Aar. Enhver maa følge sin Aargang, og er vedkommendes et Par Aar senere end den, der efter hans Alder vilde tilfalde ham, er det sket efter hans eget frie Valg, og det kan der ikke tages Hensyn til. Jeg tror fremdeles, at den mest rationelle Maade at ordne denne Sag paa er at hjemsende en eller to af de ældste Aargange, der nu har ligget inde i ca. 5 Maaneder, og lade dem hvile i nogen Tid og lade andre Aargange, selv om det er ældre, komme ind til Erstatning i et Par Maaneder. Under saadanne vanskelige Forhold skal Befolkningen saa vidt mu-

ligt dele Byrderne med hinanden. Men vil den højtærede Minister fastholde Kravet om, at det skal være de gifte, der skal hjemsendes, gaar jeg ud fra, at den højtærede Minister maa sætte en Datø som Grænse for Retten til en saadan Hjemsendelse i Kraft af, at vedkommende er indtraadt i Ægteskab. Det er sagt mig, at da det sivede ud, at Ministeren vilde fremsætte et Forslag i denne Retning, skal der være lavet til en Mængde Bryllupper, og man har sagt mig, at i Garnisons Kirke blev der sidste Søndag lyst til Ægteskab for ikke mindre end 50 Soldater. Den højtærede Minister vil sikkert faa Anledning til at fejre en Masse Bryllupper i Hæren, naar det bliver et Vilkaar for at komme hjem, en Præmie for at komme hjem, at man har giftet sig. Der maa altsaa være en Grænse med Hensyn til, naar Ægteskabet er indgaaet, ellers ender det med, at kun de mest regederlige Pebersvende vil blive inde, medens alle de andre vil sørge for saa hurtigt som muligt at indtræde i Ægteskab.

Den højtærede Minister omtalte mine Bemærkninger til Lovforslagets § 4 og fastholdt den Opfattelse, at det er ikke Krigsberedskab, vi nu har. Ja, dersom den Tilstand, vi nu lever under, hvor saa mange Aargange ligger inde under Færnerne i saa mange Maaneder, ikke er Krigsberedskab, ved jeg næsten ikke, hvad vi skal kalde den. I finansiel Henseende har den højtærede Minister Ret i, at der kan tilvejebringes et fordelagtigt Resultat, naar man lader være at kalde den Tilstand Krigsberedskab, thi saa slipper man for Felttillæg og kan nøjes med Kommandotillæg, og det er en Forskel paa 25 pCt. Her er der selvfølgelig en Besparelse for Statskassen, det erkender jeg, men det er et Spørgsmaal, om det i og for sig er rigtigt, at Befalingsmændene, baade Officerer og Underofficerer, ikke faar de Tillæg, som de strengt taget, forekommer det mig, efter Lovens Forudsætninger maatte have Krav paa, og jeg finder det ikke unaturligt, at naar disse Tillæg ikke tildeles dem, vil alle, der naar den Aldersgrænse, da de kan forlange at blive afskediget paa Grund af Alder, benytte den. Naar der da nu stilles Forslag om at forhindre dette, vil der derfor være Anledning til i det eventuelle Udvalg at tale med den højtærede Minister om dette Spørgsmaal, og det haaber jeg ogsaa vil ske.

Jeg kan indskrænke mig til disse Bemærkninger, idet jeg udtaler min Glæde